

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 2Obdo/13/2019  
Identifikačné číslo spisu: 2212214934  
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2020  
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2212214934.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: DSCITY s. r. o., so sídlom Nemešsegská 6331/5, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 44 180 853, zastúpeného JUDr. Petrom Belicom, advokátom, so sídlom M.R.Štefánika 36, Martin 036 01, proti žalovanej: B., trvale bytom O., XXX XX W., IČO: XX XXX XXX, zastúpenej JUDr. Tiborom Szakálom, advokátom, so sídlom Sv. Juraja 1386/36, Dunajská Streda 929 01, pracovisko Hlavná 26/5, Dunajská Streda 929 01, o zaplatenie 18.250,- Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda, pod sp. zn. 5Cb/92/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 26. apríla 2018, č. k. 31Cob/12/2017-318, takto

### rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaná m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom zo dňa 3. mája 2016, č. k. 5Cb/92/2012-282, žalobu zamietol s tým, že uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej trovy konania titulom trov právneho zastúpenia 3.692,34 Eur k rukám advokáta, JUDr. Tibora Szakála, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalobca sa podanou žalobou zo dňa 22.08.2012 domáhal zaplatenia náhrady škody vo výške 18.250,- Eur, a to na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov uzavretej dňa 12.05.2009, ktorej predmetom boli nebytové priestory nachádzajúce sa v obchodnom objekte Omega v Dunajskej Strede na námestí Ármina Vámberého číslo 5249/13 B (ďalej len „zmluva o nájme 1“). Predmet prenájmu bol rozšírený o ďalšie priestory na treťom nadzemnom podlaží uvedeného objektu, a to zmluvou o nájme nebytových priestorov uzavretou dňa 08.03.2010 (ďalej len „zmluva o nájme 2“), ktorá mala byť zrušená na požiadanie žalovanej dohodou uzavretou účastníkmi dňa 30.04.2010, tvrdiac, že priestory užíval v nezmenenom rozsahu, a že konal tak s vedomím žalovanej. Tieto priestory užíval do 30.04.2012. Na druhom nadzemnom podlaží bola umiestnená kancelária žalobcu a priestory na treťom

nadzemnom podlaží užíval ako servis a sklad. Dňom 14.02.2012 žalobca vypovedal nájom k priestorom na druhom nadzemnom podlaží a nájomný pomer skončil 01.05.2012. Žalobca bol upozornený žalovanou na vypratanie predmetných priestorov k uvedenému dátumu. Žalovaná dňa 30.04.2012, ešte pred skončením nájmu 01.05.2012, vypratala priestory na treťom nadzemnom podlaží, kde v tom čase mali byť uložené veci jemu zverené tretími osobami, ako aj veci v jeho vlastníctve. Žalovaná mala bez upozornenia žalobcu požiadať o vydanie všetkých kľúčov od kancelárií a vyzvať na opustenie priestorov. Týmto svojím správaním mala vedome zabrániť žalobcovi v užívaní prenajatých priestorov ešte v čase trvania nájomného vzťahu a možnosť vyťahovať sa z prenajatých priestorov a tieto riadne odovzdať v zmysle ustanovenia § 13 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov (ďalej len „zákon o nájme“). Žalobca následne zistil prostredníctvom svojej zamestnankyne, že došlo k vyťahovaniu priestorov žalovanou a uloženiu vecí na jemu neznámom mieste. Žalobca považoval správanie žalovanej za neoprávnené a protiprávne, keď bez súhlasu a vedomia žalobcu nakladala s vecami v jeho výlučnom vlastníctve. Správaním žalovanej mala žalobcovi vzniknúť majetková ujma, ktorú vyčíslil v sume 18.250,- Eur, identifikovaním a všeobecným pomenovaním vecí, bez bližšej špecifikácie majiteľa, spôsobu nadobudnutia a evidencie, jednak ako hnutelne veci nielen v jeho vlastníctve, ale aj vo vlastníctve tretích osôb, ktoré tieto poskytli žalobcovi za účelom servisu. Žalobca svoj nárok odôvodnil odkazom na ustanovenie § 373 Obchodného zákonníka.

2. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že priestory nachádzajúce sa na treťom nadzemnom podlaží boli v nájme žalobcu len od 08.03.2010 do 30.04.2010, keď zmluva o nájme 2 zanikla dohodou. Zákon o nájme pre platnosť zmluvy o nájme predpokladá písomnú formu. Súd prvej inštancie mal za to, že takto zmluva existovala do času jej zrušenia. Zánikom nájmu vznikla žalobcovi povinnosť priestory vypratať a odovzdať prenajímateľovi, teda žalovanej v zmysle ust. § 13 zákona o nájme. Podľa vykonaných dôkazov tak žalobca aj urobil, keď zanechal v tomto priestore len pár vecí, ktoré potvrdila žalovaná. Zároveň žalovaná v konaní potvrdila tvrdenie žalobcu, že ponechala dispozíciu s príslušenstvom priestorov bez právneho vzťahu. Súd prvej inštancie uzavrel, že nakoľko zmluvný vzťah medzi účastníkmi neexistoval, nemohlo dôjsť k porušeniu povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy o nájme 2, a preto sa mohlo jednať výlučne len o všeobecnú zodpovednosť podľa ust. § 415 Občianskeho zákonníka predchádzať vzniku škody a ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka o zodpovednosti za vzniknutú škodu.

3. Za preukázanú mal súd prvej inštancie aj skutočnosť, že všetky veci, ktoré boli vynesené z budovy sa nachádzali výlučne na treťom nadzemnom podlaží. Dňa 02.05.2012, kedy sa uskutočňovalo vypratanie priestorov, nájomný vzťah medzi účastníkmi konania v súvislosti s týmito priestormi neexistoval. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, poskytnutie súhlasu žalovanou, aby tieto priestory využíval pre účely servisnej dielne. Z dokazovania vyplynulo, že kľúče od priestorov nachádzajúcich sa na treťom nadzemnom podlaží mal žalobca stále k dispozícii, a to aj po zániku nájomnej zmluvy 2. Žalovaná dňa 30.04.2012 vyzvala žalobcu na vypratanie priestorov k 30.04.2012.

4. Súd prvej inštancie námietku žalobcu týkajúcu sa protiprávneho vyprázdnenia priestorov bez jeho súhlasu žalovanou a odvozu vecí na jemu neznáme miesto vyhodnotil ako nedôvodnú. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že žalobca v priebehu konania žiadnym spôsobom nevedel preukázať rozsah vecí, ich skutočný stav v čase sa vypratania nehnuteľnosti z tretieho nadzemnom podlažia, skladbu týchto vecí, čas nadobudnutia týchto vecí, nakoľko žiadnu evidenciu vecí uložených v týchto priestoroch žalobca nevedol. Žalobca zdokladoval len jeden protokol o servisnom zásahu zo dňa 25.04.2012, ktorý predložil až k písomnému vyjadreniu zo dňa 18.04.2016, pričom v priebehu konania došlo k spochybneniu jeho vierohodnosti. Žiadne iné obdobné protokoly o servisnom zásahu, ktoré mali byť prijaté do vypratania priestorov žalobca nepredložil. Ak teda žalobca tvrdil prevzatie vecí od zákazníka na servisnú opravu, nepreukázal, že jej stratou mu vznikla škoda v príčinnej súvislosti so správaním sa žalovanej, ani uloženie vecí (prístroja) v priestoroch na treťom nadzemnom podlaží.

5. Všetky dôkazy predložené žalobcom boli len z jeho účtovnej evidencie, pričom ani jeden dôkaz nepreukázal skutočnosť tvrdené žalobcom o uložení vecí v priestoroch vypratanych žalovanou. Výnimkou bol zoznam vyhotovený v deň odvezenia vecí a záznam vyhotovený políciou spolu s fotodokumentáciou. Žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie skutočností, že škoda, resp. zmenšenie jeho majetku, bola spôsobená v príčinnej súvislosti so správaním žalovanej, ktorá bez súhlasu a vedomia žalobcu vypratala priestory, ktoré žalobca užíval bez právneho dôvodu.

6. Súd prvej inštancie nepripustil ďalšie dôkazy na zabezpečenie dokladov o nadobudnutí vecí od

predajcov a na preukázanie hodnoty týchto vecí v čase kúpy, ktoré by opäť nepreukázali skutočnosť týkajúcu stavu vecí v čase, keď boli odvezené. Skonštatoval, že u žalobcu neexistovala žiadna evidencia, z ktorej by bolo zrejmé, kedy boli veci nadobudnuté, v akej hodnote a predovšetkým, či vôbec boli umiestnené v týchto priestoroch. Podľa súdu prvej inštancie by žalobcom navrhované dôkazy uloženie predmetných vecí a ich opotrebenie v čase odnesenia nijak nepreukázali.

7. V závere súd prvej inštancie skonštatoval, že vzhľadom na neunesenie dôkazného bremena žalobcom ohľadom preukázania jeho tvrdení o vzniku škody na jeho majetku, v príčinnej súvislosti so správaním žalovanej a odvezením vecí z priestorov, ktoré v rozhodnom čase už nemal v nájme, žalobu v celom rozsahu zamietol.

8. Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, na odvolanie žalobcu, napadnutým rozsudkom zo dňa 26. apríla 2018, č. k. 31Cob/12/2017 - 318, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil s tým, že žalovanej proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

9. Odvolací súd sa po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie s týmto, ako vecne správnym, v zmysle ust. § 387 ods. 1 C. s. p. stotožnil v celom rozsahu, ako aj s právnym názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno tvrdenia, že mu konaním žalovanej mala vzniknúť škoda vo výške vymáhanej podanou žalobou. Ďalej odvolací súd skonštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia podľa odvolacieho súdu uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej sporu, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery vo veci samej a aj pokiaľ išlo o zamietnutie návrhov žalobcu na doplnenie dokazovania dostatočne zrozumiteľne vysvetlil a odôvodnil.

10. Súhlasne so súdom prvej inštancie odvolací súd uviedol, že na to, aby bol žalobca v spore o náhradu škody úspešný, musel preukázať základné predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody, ktorými sú vznik škody na strane žalobcu, protiprávne konanie zo strany žalovanej, príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním. Dôkazné bremeno bolo na žalobcovi a všetky predpoklady museli byť preukázané súčasne.

11. Napriek tomu, že odvolací súd potvrdil správnosť tvrdenia žalobcu o porušení prevenčnej povinnosti v zmysle ust. § 415 Občianskeho zákonníka žalovanou tým, že svojpomocne vypratala predmetný nebytový priestor, uvedené nemalo vplyv na záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti predmetnej žaloby.

12. Žalobca podľa odvolacieho súdu nepreukázal, že ním označené hnutelné veci, ktoré sa mali podľa jeho tvrdení stratiť, čím mu mala vzniknúť škoda spočívajúca v zmenšení majetku, pri vypratávaní predmetného nebytového priestoru žalovanou, boli skutočne uložené v rozhodnom čase v nebytovom priestore na treťom nadzemnom podlaží, a preto nebolo možné dospieť k záveru, že boli tieto veci žalovanou vynesené z predmetného nebytového priestoru v deň vypratania tohto priestoru. Žalobca nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi konaním žalovanej spočívajúcom vo vypratávaní predmetných nehnuteľností a žalobcom tvrdenou stratou vecí, ktoré sa mali nachádzať vo vypratávanom nebytovom priestore. Vzhľadom na uvedené, žalobca neunesol dôkazné bremeno ani o výške škody, ako to tvrdil aj v odvolaní, a to dokladmi o zakúpení vecí, ktoré sa mali stratiť, dokladmi o kúpe náhradných vecí, ktoré mal prevziať na opravu a dokladmi o uhrádzaní leasingových splátok pri veciach, ktoré leasoval za účelom ich zakúpenia.

13. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý zamietol návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania na zabezpečenie dokladov o nadobudnutí sporných vecí, nakoľko tieto doklady by nepreukazovali umiestnenie týchto vecí v predmetnom nebytovom priestore v čase jeho vypratávania. Uvedené by nebolo preukázané ani svedeckými výpoveďami zamestnancov žalobcu.

14. Žalobca taktiež neunesol dôkazné bremeno tvrdenia, že hnutelné veci vypratane žalovanou boli žalobcovi vrátené poškodené, čím mala žalobcovi vzniknúť škoda, nakoľko žalobca nepreukázal, v akom stave boli tieto hnutelné veci v čase ich vypratania, tzn. či v tom čase boli nepoškodené, v čom konkrétnom malo spočívať ich poškodenie oproti stavu a v akom sa mali nachádzať pred ich vypratáním. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že ani doklady o nadobudnutí vecí, ktoré sa mali podľa tvrdení žalobcu pri vypratávaní poškodiť, by nepreukazovali stav vecí v čase ich vypratávania, a teda ani výšku škody, ako to tvrdil odvolateľ, a preto súd prvej inštancie správne zamietol návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania predložením týchto dôkazov.

15. S prihliadnutím ku skutočnosti, že žalobca v konaní nepreukázal vznik, výšku škody a ani príčinnú súvislosť medzi konaním žalovanej a vznikom škody, tak žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej, z uvedeného dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

16. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a ďalej tým, že je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne ust. § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.

17. Dovolateľ namietal, že odvolací súd a rovnako aj súd prvej inštancie absolútne ignorovali a nijako sa nevysporiadali s námietkami žalobcu uplatnenými v priebehu konania, čím sú ich rozhodnutia nesprávne, nezákonné, nespravodlivé, svojvoľné, arbitrárne a bez riadneho odôvodnenia. Uvedeným nesprávnym procesným postupom mu súdy znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. Zároveň poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. marca 2013, sp. zn. 4Cdo/56/2012 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. mája 2013, sp.zn. 1ObdoV/10/2012.

18. Podľa dovolateľa v napadnutých rozhodnutiach súdy dostatočne nevysvetlili, ktoré skutočnosti považovali za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadili, prečo nevykonali ďalšie navrhnuté dôkazy ani dostatočne nevysvetlili ako vec právne posúdili. Odôvodnenia napadnutých rozsudkov nie sú presvedčivé a hodnotenie dôkazov sa podľa dovolateľa neuskutočnilo v súlade s ust. § 191 C. s. p.

19. Preukázané skutočnosti, na ktoré žalobca poukázal vo svojom odvolaní neboli odvolacím súdom ani súdom prvej inštancie zohľadnené. Arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu videl dovolateľ predovšetkým z bodov 24. až 28. odôvodnenia, kde odvolací súd nedostatočne odpovedal na relevantné odvolacie námietky žalobcu a nie je tak naplnený charakter dostatočného odôvodnenia. Ostatné body odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu považuje dovolateľ len za opis súdneho konania a obsah súdneho spisu. Odvolací súd sa len stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a aplikujúc „de facto“ ust. § 387 ods. 2 C. s. p. len odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolateľ trvá na tom, že podal kvalifikované odvolanie s náležitou argumentáciou proti záverom súdu prvej inštancie, a preto bol odvolací súd povinný vysporiadať sa so všetkými jeho námietkami riadne v odôvodnení napadnutého rozsudku.

20. V tejto súvislosti dovolateľ zdôraznil, že aj v prípade skráteného odôvodnenia zákon vyžaduje, aby odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejedávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa. Zároveň poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 6. decembra 2011, sp. zn. 5Cdo/204/2011. S prihliadnutím na uvedené dovolateľ namietol porušenie ust. § 387 ods. 3 C. s. p.

21. Za nesprávnu zo strany súdov dovolateľ považoval úvahu týkajúcu sa dôkazného bremena pripisovaného výlučne žalobcovi, a nie žalovanej, čo podľa žalobcu odporuje ustálenej rozhodovacej praxi. Dovolateľ je toho názoru, že v kontradiktórnom procese sa unesenie dôkazného bremena vzťahuje aj na žalovanú, ktorá popiera skutkové tvrdenia žalobcu a týkajú sa jej konania alebo vnímania. To znamená, že aj žalovaná je povinná uviesť vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie z jej strany neúčinné. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. septembra 2010, sp. zn. 3MCdo/6/2010, dovolateľ skonštatoval, že podľa úvah prvoinštančného aj odvolacieho súdu ohľadom vecného bremena by akákoľvek poškodená osoba, ktorej boli odcudzené

veci z nehnuteľnosti, nevedela nikdy uniesť dôkazné bremeno o náhrade škody, pokiaľ by nemala zadokumentovaný stav a umiestnenie vecí v momente (tesne pred momentom) odcudzenia. Uvedený záver považuje dovolateľ za scestný.

22. Dovolateľ zdôraznil, že v konaní opakovane žiadal vykonanie ním (písomne a ústne) navrhnutých dôkazov, ktoré mali viesť nielen k zisteniu, aké veci boli vypratane, ale hlavne k veciam, ktorých nadobudnutie žalobca nevie svojpomocne preukázať. Z tohto dôvodu sa súd prvej inštancie dopustil vážnej chyby vo svojom postupe, keď tieto navrhnuté dôkazy nevykonal. Uvedené dovolateľ kvalifikoval ako odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p. účinného do 30.6.2016 (neúplné zistený skutkový stav, pretože súd nevykonal dôkazy, potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností) resp. podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p. Dovolateľ trvá na tom, že v priebehu doterajšieho konania jednoznačne preukázal (aj keď súdy chybné nevykonali ním opakovane navrhované dôkazy) všetky 4 obligatórne znaky zodpovednosti žalovanej za škodu vo výške 12.182,51 Eur, resp. 18.250,- Eur.

23. Výšku škody (na veciach špecifikovaných v žalobe a upresňovaných v priebehu konania) dovolateľ preukázal minimálne vo výške 12.182,51 Eur dokladmi o nadobudnutí vecí a dokladmi o ich zakúpení pri veciach (inventarizačný zoznam nie je pre preukázanie vlastníctva vôbec potrebný, keďže nadobúdacie doklady a nadobúdacie úhrady sú najhodnovernejšie dôkazy o vlastníctve a kúpnej cene, t. j. škode spojené s týmto vlastníctvom resp. náhradnými vecami pre zákazníkov, ktorých veci boli odcudzené), ktoré žalobca vlastnil a dokladmi o kúpe náhradných vecí pri veciach, ktoré žalobca prevzal na opravu a dokladmi o uhrádzaní leasingových splátkach pri veciach, ktoré leasoval za účelom ich kúpy. Zmenšenie svojho majetku v peniazoch, ktoré nastalo v dôsledku protiprávneho konania žalovanej, ktorá porušila prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka, tzn. predchádzať škodám na majetku žalobcu, považuje dovolateľ za nespochybniteľné aj tým, že polícia vydala veci, ktoré sa neskôr našli priamo žalobcovi právoplatným uznesením. Za nespornú skutočnosť považuje dovolateľ aj to, že si žalovaná bola vedomá v čase vypratávania vecí z miestností, že tak vykonať nemôže, o čom svedčí jej sms správa zo dňa 30.04.2012, ktorou sa dopytovala žalobcu, kam mu má dať kľúče od miestností.

24. Dovolateľ zdôraznil, že okrem zamestnanca žalobcu, ktorý preberal veci na opravu, tak robil aj konateľ žalobcu a sekretárka. Do rozsahu uplatňovaných vecí na náhradu škody v tomto konaní patrili aj veci zákazníkov, ktorých žalobca už odškodnil. Zo svedeckých výpovedí jednoznačne vyplynulo vynášanie vecí, ktorými boli počítače, monitory, pričom niektoré boli v krabiciach a niektoré boli vynášané v rukách.

25. V zmysle ust. § 720 a § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ustálenej súdnej praxe má dovolateľ za to, že nájomný vzťah aj k nebytovým priestorom na 3. nadzemnom podlaží trval do 01.05.2012, o čom svedčí užívanie týchto priestorov za sústavného pravidelného platenia nájomného z jeho strany. Vzhľadom na to, že žalovaná nepodala žalobu o vypratanie priestorov na 3. nadzemnom podlaží do 30.05.2010 voči žalobcovi na súde, došlo podľa dovolateľa k obnoveniu nájomnej zmluvy 2 za v nej dohodnutých pôvodných podmienok. Je nepochybné, že žalovaná vypratala predmetné priestory, pričom otázka, či (ne)boli tieto priestory predmetom nájomného vzťahu medzi žalobcom a žalovanou, nie je podľa dovolateľa podstatná. Týmto konaním žalobkyne došlo odňatiu žalobcovi jeho faktickej držby vecí (výpočtová technika, notebooky, servery, externé a interné dátové nosiče, počítače, pripojovacie káble, nábytok, a ďalšie hnutel'né veci).

26. Odmietnutím súdu vykonať žalobcom navrhované dôkazy, ktoré by preukázali vlastníctvo žalobcu k odcudzeným veciam, z ktorých mnohé sa nevrátili a zvyšné sa vrátili poškodené, týmto bola žalobcovi zmarená možnosť realizovať jeho procesné práva a zabránilo mu to možnosť na prístupu k súdu. Žalobca uniesol dôkazné bremeno v plnom rozsahu, v akom ho uniesť mohol. Podľa názoru dovolateľa pri takomto type konaní o náhradu škody musí na unesenie dôkazného bremena stačiť súbor nepriamych dôkazov. Predstava súdov o dôkazoch postačujúcich na unesenie dôkazného bremena, je prakticky nemožná vzhľadom na skutočnosť, že aj keď žalobca jednoznačne preukázal vlastníctvo k jednotlivým veciam, tak nepredvídateľné „ukradnutie“ vecí prakticky vylučuje dokázanie, že práve tieto boli (a v nejakom stave) v momente odcudzenia medzi vecami žalobcu.

27. Žalobca na pojednávaní konanom dňa 11.03.2016 preukázal, že od konkrétnych dvoch zákazníkov prevzal veci na opravu predtým ako bola miestnosť žalovanou vyprataná. Vypratáním predmetných priestorov žalovanou došlo k ich odcudzeniu, v dôsledku čoho ich nemohol žalobca týmto zákazníkom vrátiť, musel zakúpiť náhradné.

28. Súdy sa v napádaných rozsudkoch podľa dovolateľa nijako nevysporiadali s tým, že niektoré z vecí

(ktorých náhrady škody sa domáha) boli žalobcovi vrátené poškodené, pričom súdy ani v tejto časti bez odôvodnenia nemali za preukázané, že by práve tieto veci boli žalobcovi odcudzené.

29. Dovolateľ žiadal aj o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, pričom ako dôvody hodné osobitného zreteľa uviedol dosiahnutý zisk za rok 2017 len vo výške 4.716,- Eur, pričom za predošlé roky dosahoval obdobný zisk, kedy potom výška súdom priznaných trov prvoinštančného konania vo výške 3.692,34 Eur, ktoré má žalobca jednorazovo zaplatiť JUDr. Szakálovi, je pre neho likvidačná a likviduje možnosť jeho celoročnej réžie na tovar, mzdy a odvody zamestnancov a služby, čím prídu zbytočne o prácu zamestnanci žalobcu.

30. K dovolaniu žalobcu sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrila žalovaná, ktorá k návrhu na odklad vykonateľnosti uviedla, že žalobca jej navrhol svoje vzdanie sa mimoriadnych opravných prostriedkov v závislosti od výšky ňou odpustenej časti trov konania, ktoré je povinný žalobca zaplatiť jej právnenému zástupcovi. Na základe uvedeného je žalovaná toho názoru, že o dôvodnosti a zákonnosti dovolania sám žalobca nikdy nebol presvedčený a ide v skutočnosti len o účelové podanie, a preto je navrhla žalobcov návrh na odklad vykonateľnosti zamietnuť.

31. Žalovaná je toho názoru, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Nakoľko žalobca v konaní nepreukázal všetky zákonné predpoklady pre priznanie ním uplatneného nároku na náhradu škody, neunesol tak svoje dôkazné bremeno, a preto zodpovednosť za svoju neúspešnosť nemôže presunúť na súdy argumentami o nedostatočnom vysvetlení hodnotenia dôkazov, či preukázaných skutočností a ich posúdení.

32. Podľa žalovanej odvolací súd plne zodpovedal na všetky žalobcom uvádzané dôvody odvolania, vysporiadal sa s podstatnými tvrdeniami žalobcu a svoj vlastný záver podoprel dostatočnou argumentáciou. Tvrdenie žalobcu o odňatí možnosti pred súdom konaní je v absolútnom protiklade s priebehom dokazovania na súde prvej inštancie a odvolacieho konania na odvolacom súde, ktoré viedlo k presvedčivému rozhodnutiu vo veci samej.

33. Žalobca sa podľa žalovanej mylne domnieva, že postupne predkladanými dokladmi o nadobudnutí vecí a dokladmi o ich zakúpení preukázal svoje vlastníctvo v čase vypratania nebytových priestorov a že sa mali v tom čase nachádzať vo vypratávaných nebytových priestoroch. Svedkovia v konaní potvrdili len samotné vyst'ahovanie vecí, išlo len o veci, ktoré boli potvrdené aj policajnou zápisnicou a boli nakoniec žalobcovi políciou vydané a vrátené. Vtedy sa žalobca nedomáhal na políciu vecí, na ktoré si teraz dodatočne „spomína“. Žalovaná vypratala nikým neprenajaté nebytové priestory v jej vlastníctve, ku ktorým v tom čase nikto nemal žiadne nájomné právo, ani žalobca na ne nemal žiadny právny dosah. V čase, keď žalovaná dala odniesť do skladu veci, ku ktorým sa v tom čase nikto, teda ani samotný žalobca nehlásil, až neskôr si spomenul. V tomto smere všetky dôkazy, vrátane pripojeného policajného spisu boli vykonané. V rámci policajného vyšetrovania nebola zistená existencia ďalších vecí, na ktoré si teraz dodatočne spomína žalobca (teda okrem tých ktoré boli vydané políciou žalobcovi).

34. Za nesprávne považuje žalovaná konštatovanie žalobcu o ochrane nájomcu, keď je jednoznačne zrejmé, že žalobca nemal ohľadne vypratávaných nebytových priestorov žiadnu písomnú zmluvu ako zákonnú požiadavku o nájme nebytových priestorov. Doklady o kúpe vecí preukazujú len ich nadobudnutie, ale nie to, či ich žalobca vlastnil v inkriminovanom čase. Na preukázanie tejto skutočnosti to slúži práve inventarizácia ako účtovný doklad, ktorá potvrdzuje stav majetku právneho subjektu k určitému dňu, kým nadobúdací doklad potvrdzuje okolnosť, kedy dotýčny vec nadobudol, ale nevylučuje, že ju mohol hoci aj obratom už aj v ten istý deň scudziť.

35. Tvrdenia žalobcu o vrátení poškodených vecí políciou považuje žalovaná za nepravdivé z dôvodu, že v zápisnici o prevzatých veciach spísaných na políciu sa o tom žalobca ako poškodený vôbec nezmienil.

36. K vyjadreniu žalovanej k dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalobca, ktorý považoval argumentáciu žalovanej za nespôsobilú spochybniť dôvodnosť podaného dovolania žalobcu a naplnenie dovolacích dôvodov. Trval na tom, že sa v plnom rozsahu pridržiava svojho dovolania, obsahom ktorého je aj návrh žalobcu na odklad vykonateľnosti napádaného rozhodnutia. Skutočnosti preukázané v konaní pred súdom prvej inštancie aj v odvolacom konaní podľa dovolateľa zakladajú dôvod na zmenu napádaného rozhodnutia v dovolaní žiadanom smere.

37. Konštatovanie právneho zástupcu žalovanej ohľadom snahy žalobcu o odpustenie, resp. čiastočné odpustenie judikovaných trov konania žalovanej považuje právny zástupca žalobcu za účelové a nesprávne.

38. Opätovne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.09.2010, sp. zn. 3MCdo/6/2010, a namietal povinnosť uniesť dôkazné bremeno pripisovanú len žalobcovi. Žalobca opakovane trvá na tom, že nájomný vzťah založený zmluvou o nájme 2 trval aj po 30.04.2010 s prihliadnutím na jeho faktické užívanie uvedených priestorov za súčasného pravidelného platenia nájomného, ktoré zakladá jeho právo užívania. Žalovaná okrem iného po 30.04.2010 nepodala vyprataciu žalobu do 30.05.2010 voči žalobcovi na súde vo veci prenajatých priestorov na 3. nadzemnom podlaží, čím sa nájomná zmluva 2 obnovila za pôvodne dohodnutých podmienok. Žalobca opakovane tvrdil, že žalovaná vedela dňa 30.04.2012, že nemá oprávnenie zasahovať do práva užívania a nájmu žalobcu v predmetných nebytových priestoroch. Ďalej zdôraznil, že na pojednávaní 11.03.2016 preukázal, že od zákazníkov H. C., W. N. a POBEST, s.r.o. prevzal veci na opravu predtým ako bola miestnosť žalovanou vyprataná. Keďže po odcudzení týchto vecí, ich nemohol žalobca týmto zákazníkom vrátiť, musel zakúpiť náhradné veci.

39. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné s tým, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až 435 C. s. p.

40. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

41. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

42. Podľa ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

43. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

44. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

45. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už res iudicata, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

46. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

47. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

48. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

49. Dovolanie v Civilnom sporovom poriadku prešlo zásadnou koncepčnou zmenou. Je koncipované, ako mimoriadny opravný prostriedok sporovej strany. Na základe teoretických úvah, doterajších skúseností súdnej praxe a na základe rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva sa určili dve základné úlohy, ktoré má dovolanie plniť:

a/ Náprava najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí. Zákon nerezignuje na požiadavku individuálnej spravodlivosti, dovolanie však pripúšťa len v prípade závažných procesných pochybení.

b/ Riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry. Dlhodobou je riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry vnímané ako podstatný prvok napĺňania princípu právnej istoty. Naplnením tejto úlohy plní dovolanie aj celospoločenskú úlohu (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1346).

50. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C. s. p. v spojení s ust. § 431 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

51. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje v prvom rade z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

52. Túto vadu videl dovolateľ v tom, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, keďže odvolací súd sa nevysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu (splnenie všetkých podmienok zodpovednosti za škodu spôsobenú žalobcovi žalovanou vypratáním nebytových priestorov, v ktorých sa nachádzali veci žalobcu, ako aj veci jemu zverené). Týmto podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Nereflektovanie zásadných tvrdení žalobcu v odvolaní predstavuje vážne porušenie jeho práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odôvodnenia napadnutých rozsudkov nie sú presvedčivé a hodnotenie dôkazov sa podľa dovolateľa neuskutočnilo v súlade s ust. § 191 C. s. p. K ďalšiemu odopretiu práva na spravodlivý proces, podľa dovolateľa došlo tým, že odvolací súd vydal rozhodnutie, ktorým sa len stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie a nezohľadnil žalovaným uvádzanú argumentáciu.

53. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú

zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právneému rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“).

54. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

55. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

56. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

57. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

58. K námietke dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, dovolací súd uvádza, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej dohovor) a čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (napr. II ÚS 383/06).

59. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

60. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko zo dňa 29. apríla 1993, séria A. č.254-B, s.49, § 30).

61. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ust. § 220 ods. 2 C. s. p. v spojení s ust. § 234 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

62. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdov, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo sporovým stranám dovoľovať posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

63. Ust. § 220 ods. 2 C. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (ust. § 378 C. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo

sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Avšak aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí sporové strany jednoznačne presvedčiť o správnosti záverov súdu a rovnako v prípade kontroly správnosti rozhodnutia musí odôvodnenie rozsudku slúžiť na objasnenie dôvodov konkrétneho rozhodnutia súdu.

64. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

65. K argumentácii žalobcu v dovolaní dovolací súd uvádza, že sa jedná v podstatnej miere o rovnaké námietky, na ktoré žalovaný poukazoval už v podanom odvolaní ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie.

66. Dovolací súd k námietke žalobcu o nedostatočnom odôvodnení, ktoré skutočnosti súdy považovali za preukázané a ktoré nie, zdôrazňuje, že vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie jednoznačne uviedol, že priestory nachádzajúce sa na treťom nadzemnom podlaží boli v nájme žalobcu od 08.03.2010 do 30.04.2010, keď zmluva o nájme 2 zanikla dohodou, nakoľko zákon pre platnosť zmluvy o nájme predpokladá písomnú formu. Takto zmluva existovala do času jej zrušenia. Z uvedeného je zrejmé, že zánikom nájmu bolo povinnosťou žalobcu priestory vypratať a odovzdať žalovanej, čo aj urobil. V týchto priestoroch žalobca zanechal len pár vecí, ktoré potvrdila žalovaná a ponechala mu dispozíciu s týmito priestormi bez právneho vzťahu. Uvedené bolo potvrdené tým, že kľúče od týchto priestorov mal žalobca stále k dispozícii aj po zániku nájmovej zmluvy 2. Medzi ďalšie preukázané skutočnosti (vychádzajúc z výpovedí svedkov žalobcu ako aj svedkov žalovanej) súd prvej inštancie považoval aj skutočnosť, že všetky veci ktoré boli vynesené z budovy sa nachádzali výlučne na treťom nadzemnom podlaží.

67. Odvolací súd považoval za nepreukázané, že žalobcom označené hnuťelné veci, ktoré sa mali podľa jeho tvrdení stratiť a mala mu tak vzniknúť škoda spočívajúca v zmenšení majetku pri vypratávaní predmetného nebytového priestoru žalovanou, boli uložené v rozhodnom čase v nebytovom priestore na treťom nadzemnom podlaží, a preto podľa odvolacieho súdu ani súd prvej inštancie nemohol dospieť k záveru, že boli tieto veci žalovanou vynesené z predmetného nebytového priestoru dňa, keď došlo k vyprataniu tohto priestoru žalovanou. Žalobca teda nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi konaním žalovanej spočívajúcom vo vypratávaní predmetných nehnuteľností a žalobcom tvrdenu stratou vecí, ktoré sa mali nachádzať vo vypratávanom nebytovom priestore.

68. Podľa dovolateľa sa súdy v napádaných rozsudkoch nijako nevysporiadali s tým, že niektoré z vecí (ktorých náhrady škody sa domáha) boli žalobcovi vrátené poškodené, pričom súdy ani v tejto časti bez odôvodnenia nemali za preukázané, že by práve tieto veci boli žalobcovi odcudzené. Avšak odvolací súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal, v akom stave boli tieto hnuťelné veci v čase ich vypratania, že v tom čase boli nepoškodené, v čom konkrétnom malo spočívať ich poškodenie oproti stavu, v akom sa mali nachádzať pred ich vypratáním. Ďalej odvolací súd zdôraznil, že ani doklady o nadobudnutí vecí, ktoré sa mali podľa tvrdení žalobcu pri vypratávaní poškodiť, by nepreukazovali stav vecí v čase ich vypratávania, a teda ani výšku škody, ako to tvrdil odvolateľ, a preto súd prvej inštancie správne podľa odvolacieho súdu zamietol návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania predložením týchto dôkazov.

69. Odvolací súd posúdil ako neopodstatnenú námietku žalobcu, že z napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva, ktoré skutočnosti súd prvej inštancie považoval za preukázané, a ktoré nie, nevysvetlil z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, nevysvetlil prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a nevysvetlil dostatočne ako vec právne posúdil. Odvolací súd bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia podľa odvolacieho súdu uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávánemu sporu, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor, a z ktorých vyvodil svoje právne závery.

70. K tvrdeniu dovolateľa, že z odôvodnenia nie je zrejmé, z ktorých dôkazov súdy vychádzali, dovolací súd poukazuje na vykonané dokazovanie v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ktoré sa uskutočnilo vypočutím strán sporu, svedkov L. (čl. 172), H. (čl. 174), L. (čl. 175), N. (čl. 211), M. (čl. 213), U. (čl. 259), príkaz na prehliadku iných priestorov a pozemkov zo dňa 28.06.2012, zápisnica o

vykonaní domovej prehliadky iných priestorov alebo pozemkov zo dňa 02.07.2012, objednávka zo dňa 15.07.2012, cenová ponuka zo dňa 17.02.2012, faktúra číslo 201 20 60 25 (čl. 23) objednávka Elektro expert s.r.o. zo dňa 17.02.2012 (čl. 24), cenová ponuka zo dňa 17.02.2012 (čl. 25), faktúra číslo 201206024 (čl. 27), uznesenie Obvodného oddelenia policajného zboru Dunajská Streda zo dňa 04.06.2012, uznesenie Obvodného oddelenia policajného zboru zo dňa 05.09.2012, stanovisko okresného riaditeľstva policajného zboru zo dňa 15.10.2012, uznesenie obvodného oddelenia policajného zboru zo dňa 25.08.2014 (čl. 159), oboznámením sa s obsahom spisov Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 11C/50/2012, 4C/49/2012 a vyšetrovacím spisom Obvodného oddelenia policajného zboru v Dunajskej Strede číslo ORP - 648/DS - DS - 2012.

71. V tejto súvislosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v priebehu konania žiadnym spôsobom nevedel preukázať rozsah vecí a ich skutočný stav v čase vypratania priestorov z tretieho nadzemnom podlažia, skladbu týchto vecí, čas nadobudnutia týchto vecí, nakoľko ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, žiadnu evidenciu vecí uložených v týchto priestoroch žalobca nevedol. Žalobca zdokladoval len jeden protokol o servisnom zásahu, vyhotovený s dátumom dňa 25.04.2012, podpísaný sekretárkou žalobcu. Sekretárka žalobcu jednoznačne poprela, že by veci preberala na servisnú opravu a vyhlásila, že sa nikdy nezdržovala v priestoroch na treťom nadzemnom podlaží. Stratou predmetnej veci žalobcovi potom nemohla vzniknúť škoda v príčinnej súvislosti so správaním žalovanej, nakoľko nepreukázal uloženie prístroja sekretárkou v priestoroch na treťom nadzemnom podlaží.

72. Všetky dôkazy, ktoré predložil žalobca, boli len dôkazmi o účtovnej evidencii žalobcu, pričom ani jeden dôkaz nepreukázal skutočnosti tvrdené žalobcom o uložení vecí v priestoroch vypratanych žalovanou, okrem existujúceho zoznamu, vyhotoveného v deň odvezenia vecí a záznamom vyhotoveným políciou spolu s fotodokumentáciou.

73. Z obsahu dovolania je zrejmé, že za vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., považuje dovolateľ taký postup odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie), ktorým súd vykonal dokazovanie nedostatočne. K namietanej absencii vysvetlenia, prečo súdy nevykonali ďalšie žalobcom navrhnuté dôkazy, dovolací súd poukazuje na časť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, z ktorého je zrejmé, že sa zaoberal aj s touto požiadavkou žalobcu. Žalobca žiadal vykonanie dôkazov na zabezpečenie dokladov o nadobudnutí vecí od predajcov, a to na preukázanie hodnoty týchto vecí v čase kúpy, keď žalobca považoval veci preukázateľne odnesené z priestorov žalovanou. V tomto smere súd nepripustil ďalšie dôkazy, ktoré by opäť nepreukázali skutočnosti týkajúce sa stavu vecí v čase, keď boli odvezené. Bolo povinnosťou žalobcu, aby preukázal stav týchto vecí v čase odvezenia, oproti stavu vecí ako mu boli vydané. Nakoľko u žalobcu žiadna evidencia neexistovala, z ktorej by bolo zrejmé, kedy boli veci nadobudnuté, v akej hodnote a najpodstatnejšia skutočnosť, či vôbec boli umiestnené v týchto priestoroch, by tieto navrhované dôkazy práve uloženie predmetných vecí a ich opotrebenie v čase odnesenia nijak nepreukázali.

74. V tejto súvislosti súd prvej inštancie upriamil pozornosť na ust. § 120 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania.

75. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý zamietol návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania na zabezpečenie dokladov o nadobudnutí sporných vecí, nakoľko tieto doklady by nepreukazovali, že tieto veci sa nachádzali v predmetnom nebytovom priestore v čase jeho vypratávania. Ani svedeckými výpoveďami zamestnancov žalobcu nebolo preukázané, že veci, ktoré sa mali stratiť sa v čase vypratávania sa aj nachádzali v nebytovom priestore vypratanej žalovanou, keď svedkovia uviedli, že nevedeli žiadnu evidenciu o uložených veciach v nebytovom priestore na treťom nadzemnom podlaží. Podľa odvolacieho súdu prijaté právne závery súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o zamietnutie návrhov žalobcu na doplnenie dokazovania súd prvej inštancie dostatočne zrozumiteľne vysvetlil a odôvodnil.

76. Okrem iného odvolací súd upriamil pozornosť na to, že z obsahu spisového materiálu (čl. 98) vyplýva žalobcov návrh vypočuť niekoľko svedkov, avšak nevedol skutočnosti, ku ktorým mali byť svedkovia vypočutí, a preto odvoláciu námietku, že súd prvej inštancie zamietol doplniť dokazovanie výsluchom týchto svedkov považoval odvolací súd za neopodstatnenú. Navrhovanie dôkazov musí byť

kvalifikované a spolu s návrhom na vykonanie dokazovania je nutné uviesť skutočnosti, ktoré majú byť navrhovaným dôkazom preukázané, čo v prípade návrhu na výsluch svedkov (čl. 98) úplne absentovalo. 77. K námietke dovolateľa, že dokazovanie bolo podľa jeho názoru odvolacím súdom ako aj súdom prvej inštancie vykonané nedostatočne, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy, nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

78. Podľa § 185 ods. 1 C. s. p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 C. s. p.).

79. K dovolateľom tvrdenému nedostatočnému vysvetleniu ako súdy vec právne posúdili, dovolací súd poukázal na rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý skonštatoval, že pre posúdenie predmetnej právnej veci je významné, že škoda, ako predpoklad vzniku zodpovednosti je daná len vtedy, ak vznikla v príčinnej spojitosti s protiprávnym úkonom. Ani vzťah v príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a škodou zákon o nájme nevysvetľuje, v právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). Súd prvej inštancie žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie vzniku škody, resp. zmenšenia jeho majetku, ktorá mala byť spôsobená v príčinnej súvislosti so správaním žalovanej, ktorá bez súhlasu a vedomia žalobcu vypratala priestory ním užívané bez právneho dôvodu.

80. Z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva právne posúdenie spočívajúce v konštatovaní odvolacím súdom, že žalobca nepreukázal základné predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody, ktorými sú vznik škody, protiprávne konanie žalovanej a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním žalovanej, pričom neunesenie dôkazného bremena v konaní malo za následok neúspech žalobcu v konaní.

81. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, prečo niektoré navrhované dôkazy nevykonal a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery pritom dostatočne ozrejmil. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie a zdôraznil, že žalobca svoje tvrdenie o naplnení obligatórnych znakov zodpovednosti žalovanej za škodu vo výške 18.250,- Eur relevantným spôsobom v konaní nepreukázal.

82. Dovolací súd oboznámením sa s dovolacím dôvodom dospel k záveru, že procesným postupom odvolacieho súdu ani súdu prvej inštancie nedošlo v konaní k vade, ktorá by znemožnila žalobcovi realizovať jeho práva, tzn. nedošlo na strane žalobcu k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

83. Dovolací súd konštatuje, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 C. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, jednotlivé časti odôvodnenia a ich obsahová (materiálna) náplň zakladá v súhrne jeho zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Odvolací súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvej inštancie, ohľadom neunesenia dôkazného bremena tvrdenia, že konaním žalovanej mu vznikla škoda vo výške vymáhanej predmetnou žalobou, potvrdil. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v žiadnom prípade nemožno považovať to, že dovolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

84. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

85. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu rozhodované rozdielne; nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie alebo odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

86. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 C. s. p.). Žalobca prípustnosť dovolania opiera aj o ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p., avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435 C. s. p. dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

87. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. by mal dovolateľ vysvetliť /a označením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doložiť/, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

88. Predpokladom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. písm. b/ C. s. p. je sformulovanie právnej otázky dovolateľom, ktorá podľa jeho názoru v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, pričom musí ísť o takú právnu otázku, ktorá je pre rozhodnutie vo veci samej kľúčová.

89. Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., je jeho povinnosťou: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom, b) uviesť ako ju riešil, a c) označením konkrétnych odlišných (aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu z 22. marca 2018, sp. zn. 2ObdoV/16/2017, bod 47).

90. Dovolať je totiž povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 C. s. p. (aj v tejto súvislosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/2/2017). Samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či nesúhlas s právnymi závermi konajúcich súdov a kritika ich prístupov zvolených pri právnom

posudzovaní vecí, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C. s. p., resp. § 432 ods. 2 C. s. p.

91. Dovolací súd si zároveň plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní náležitostí dovolania uplatňoval prílišný formalizmus, alebo nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí dovolania, ktoré nemajú oporu v zákone, alebo idú nad rámec zákona. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup, majúci na zreteli, že ustanovenia Civilného sporového poriadku vyžadujú istú mieru nielen obsahového, ale aj formálneho vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Dovolací súd zastáva názor, podľa ktorého ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou strany vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod.

92. Keďže pristúpiť k dovolaciemu prieskumu je dovolací súd oprávnený len v prípade zákonom predpokladaného riadneho vymedzenia dovolacích dôvodov, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd uzatvára, že dovolanie podané žalobcom nenapĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom na dovolanie v časti vymedzenia dovolacích dôvodov, ktorých garanciou splnenia má byť povinné právne zastúpenie dovolateľa.

93. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nedôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti uvedenej v ust. § 420 písm. f/ C. s. p., pričom dovolanie žalobcu neobsahuje vyššie uvedené zákonné vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p., a preto dovolací súd dovolanie žalobcu proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ a f/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

94. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

95. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.